TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Dempings — Īstenošanas regula (ES) Nr. 501/2013 — No Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas nosūtītu velosipēdu imports — Galīgā antidempinga maksājuma, ko piemēro Ķīnas izcelsmes velosipēdu importam, attiecināšana uz šo importu — Regula (EK) Nr. 1225/2009 — 13. pants — Apiešana — 18. pants — Sadarbības neesamība — Pierādījumi — Savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopums

Apvienotās lietas C-247/15 P, C-253/15 P un C-259/15 P

par trīs apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko attiecīgi 2015. gada 27. un 29. maijā un 1. jūnijā iesniedza

Maxcom Ltd , Plovdiva (Bulgārija), ko pārstāv *L. Ruessmann*, advokāts, un *J. Beck*, *solicitor*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

pārējie lietas dalībnieki –

Chin Haur Indonesia PT , Tanerana [*Tangerang*] (Indonēzija), ko pārstāv *T. Müller-Ibold*, *Rechtsanwalt*, un *F.-C. Laprévote*, *avocat*,

prasītājs pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Boelaert*, vēlāk – *H. Marcos Fraile*, kā arī *B. Driessen*, pārstāvji, kam palīdz *R. Bierwagen* un *C. Hipp*, *Rechtsanwälte*,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland* un *M. França*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-247/15 P),

un

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland* un *M. França*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

* Tiesvedības valoda – angļu.

Chin Haur Indonesia PT , Tanerana, ko pārstāv *T. Müller-Ibold*, *Rechtsanwalt*, un *F.-C. Laprévote*, *avocat*,

prasītājs pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Boelaert*, vēlāk – *H. Marcos Fraile*, kā arī *B. Driessen*, pārstāvji, kam palīdz *R. Bierwagen* un *C. Hipp*, *Rechtsanwälte*,

atbildētāja pirmajā instancē,

Maxcom Ltd , Plovdiva, ko pārstāv *L. Ruessmann*, advokāts, un *J. Beck*, *solicitor*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-253/15 P),

un

Eiropas Savienības Padome, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Boelaert*, vēlāk – *H. Marcos Fraile*, kā arī *B. Driessen*, pārstāvji, kam palīdz *R. Bierwagen* un *C. Hipp*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

Chin Haur Indonesia PT , Tanerana, ko pārstāv *T. Müller-Ibold*, *Rechtsanwalt*, un *F.-C. Laprévote*, *avocat*,

prasītājs pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland* un *M. França*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

Maxcom Ltd , Plovdiva, ko pārstāv *L. Ruessmann*, advokāts, un *J. Beck*, *solicitor*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē (C-259/15 P).

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Vajda [*C. Vajda*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretāre V. Džakobo-Peironela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 2. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 22. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savās apelācijas sūdzībās *Maxcom Ltd*, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu *Chin Haur Indonesia*/Padome (T-412/13, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2015:163), ar kuru tā atcēla Padomes 2013. gada 29. maija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 501/2013, ar ko galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 990/2011 noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes velosipēdu importam, attiecina uz tādu velosipēdu importu, kas nosūtīti no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas, neatkarīgi no tā, vai šiem velosipēdiem ir deklarēta Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas vai Tunisijas izcelsme (OV 2013, L 153, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "strīdīgā regula"), 1. panta 1. un 3. punktu, ciktāl tie attiecas uz uzņēmumu *Chin Haur Indonesia PT* (turpmāk tekstā – "*Chin Haur*").

Atbilstošās tiesību normas

2 Tiesvedību pamatā esošo faktisko apstākļu laikā tiesību normas, kas regulēja Eiropas Savienības veiktos antidempinga pasākumus, bija iekļautas Padomes 2009. gada 30. novembra Regulā (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp., un labojums – OV 2010, L 7, 22. lpp), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulu (ES) Nr. 1168/2012 (OV 2012, L 344, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatregula").

3 Šīs regulas 13. pants "Pasākumu apiešana" bija formulēts šādi:

"1. Saskaņā ar šo regulu uzlikto antidempinga maksājumu darbības jomu var paplašināt arī attiecībā uz nedaudz pārveidota vai nepārveidota līdzīga produkta importu no trešām valstīm vai uz nedaudz pārveidota līdzīga produkta vai šāda produktu sastāvdaļu importu no valsts, uz kuru attiecas pasākumi, ja notiek šo pasākumu apiešana. Antidempinga maksājumus, kuri nepārsniedz saskaņā ar 9. panta 5. punktu uzlikto atlikušo antidempinga maksājuma likmi, var attiecināt arī uz importu no uzņēmumiem, kas gūst labumu no atsevišķiem maksājumiem valstīs, uz kurām attiecas pasākumi, ja notiek šo pasākumu apiešana. Apiešanu definē kā pārmaiņas tirdzniecības modelī starp trešām valstīm un Kopienu vai starp atsevišķiem uzņēmumiem valstī, kas pakļauta pasākumiem, un Kopienu, kuri izriet no prakses, procesa vai darba un kam bez maksājuma uzlikšanas nav cita pietiekama cēloņa vai ekonomiskā pamatojuma, ja ir pierādījumi, ka maksājuma koriģējošā ietekme mazinās līdzīgo produktu cenu un/vai daudzumu izteiksmē, un ja vajadzības gadījumā saskaņā ar 2. panta noteikumiem ir pierādījumi par dempingu attiecībā uz līdzīgam produktam agrāk noteiktajām normālajām vērtībām.

Pirmajā daļā minētā prakse, process vai darbs, *inter alia*, ietver attiecīgā produkta nelielu pārveidošanu, lai to varētu klasificēt zem muitas kodiem, kuri parasti nav pakļauti pasākumiem, ar noteikumu, ka šādu pārveidojumu rezultātā nemainās produkta būtiskās īpašības; pasākumiem pakļauta produkta sūtījumu caur trešām valstīm; eksportētāju vai ražotāju veiktu savu tirdzniecības modeļu vai pārdošanas kanālu reorganizāciju valstī, kas pakļauta pasākumiem, lai vēlāk savus produktus eksportētu uz Kopienu caur ražotājiem, kuri gūst labumu no atsevišķām maksājuma likmēm, kas ir zemākas nekā attiecīgā ražotāja produktiem piemērojamā likme, un 2. punktā norādītajos apstākļos, detaļu montāžu Kopienā vai kādā trešā valstī.

2. Uzskata, ka montāžas operācija Kopienā vai trešā valstī apiet spēkā esošos pasākumus, ja:

a) operācija ir sākusies vai ir ievērojami pieaudzis tās apmērs pēc vai īsi pirms antidempinga izmeklēšanas uzsākšanas, un attiecīgās detaļas nāk no valsts, uz kuru attiecas pasākumi; un

b) detaļas veido 60 % vai vairāk no kopējās samontētā izstrādājuma detaļu vērtības, bet neuzskata, ka notiek pasākumu apiešana, ja montāžas vai nobeiguma apstrādes laikā ievestajām detaļām pievienotā vērtība par 25 % pārsniedz ražošanas izmaksas; un

c) maksājuma korektīvo ietekmi mazina līdzīgo samontēto preču cenas un/vai daudzumi, un ir pierādījumi par dempingu attiecībā uz agrāk noteiktajām līdzīgo vai pielīdzināmo preču normālajām vērtībām.

3. Izmeklēšanu saskaņā ar šo pantu sāk pēc Komisijas priekšlikuma vai pēc dalībvalsts vai ikvienas ieinteresētās puses pieprasījuma, pamatojoties uz pietiekamiem pierādījumiem attiecībā uz 1. punktā izklāstītajiem faktoriem. Izmeklēšanu sāk pēc konsultācijām ar Padomdevēju komiteju ar Komisijas regulu, kurā var būt arī norādījumi muitas dienestiem pakļaut importu reģistrācijai saskaņā ar 14. panta 5. punktu vai arī pieprasīt garantijas. Izmeklēšanu veic Komisija, kurai var palīdzēt muitas dienesti, un izmeklēšanu pabeidz deviņu mēnešu laikā. Ja galīgi noskaidroti fakti attaisno pasākumu darbības jomas paplašināšanu, to veic Padome pēc Komisijas priekšlikuma, iepriekš apspriežoties ar Padomdevēju komiteju. Priekšlikumu Padome pieņem viena mēneša laikā pēc tam, kad Komisija to ir iesniegusi, ja vien Padome ar vienkāršu balsu vairākumu priekšlikumu nenoraida. Paplašinājums stājas spēkā dienā, kad saskaņā ar 14. panta 5. punktu tika ieviesta reģistrācija vai kad tika pieprasītas garantijas. Attiecīgos šās regulas procesuālos noteikumus par izmeklēšanas sākšanu un veikšanu piemēro atbilstīgi šim pantam.

4. Imports nav pakļauts reģistrācijai saskaņā ar 14. panta 5. punktu vai pasākumiem, ja to veic uzņēmumi, kuri gūst priekšrocības no atbrīvojumiem. Atbrīvojumu pieprasījumus, kas pienācīgi pamatoti ar pierādījumiem, iesniedz termiņos, kas noteikti Komisijas regulā, ar kuru sāk izmeklēšanu. Ja apiešanas prakse, process vai darbs notiek ārpus Kopienas, atbrīvojumus var piešķirt tiem attiecīgā produkta ražotājiem, kuri var pierādīt, ka viņi nav saistīti ne ar vienu ražotāju, kas ir pakļauts pasākumiem, un kuri pierāda, ka viņi nav iesaistīti šā panta 1. un 2. punktā definētajā apiešanas praksē. Ja apiešanas prakse, process vai darbības notiek Kopienā, atbrīvojumus var piešķirt tiem importētājiem, kuri var pierādīt, ka viņi nav saistīti ar ražotājiem, kam piemēro pasākumus.

Šos atbrīvojumus piešķir ar Komisijas lēmumu pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju vai ar Padomes lēmumu, ar kuru ievieš pasākumus, un tie paliek spēkā attiecīgajā lēmumā noteiktajā laikposmā un saskaņā ar tajā paredzētajiem nosacījumiem.

[..]”

4 Minētās regulas 18. pantā bija paredzēts:

“1. Gadījumā, ja kāda no ieinteresētajām pusēm atsakās darīt pieejamu vai kā citādi nesniedz nepieciešamo informāciju šajā regulā paredzētajā termiņā vai arī ievērojami kavē izmeklēšanu, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem, var izdarīt pagaidu vai galīgos konstatējumus, pozitīvus vai negatīvus.

[..]

6. Ja ieinteresētā puse nevēlas sadarboties vai sadarbojas tikai daļēji un līdz ar to netiek sniegta būtiska informācija, izmeklēšanas iznākums šai pusei var būt nelabvēlīgāks nekā tad, ja tā būtu sadarbojusies.”

Tiesvedību priekšvēsture un strīdīgā regula

5 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–28. punktā. Šīs tiesvedības mērķiem tā var tikt apkopota šādi.

6 Komisija 2012. gada 14. augustā saņēma pieprasījumu, ko Eiropas Velosipēdu ražotāju federācija (*EBMA*) iesniedza trīs Savienības velosipēdu ražotāju vārdā, lūdzot izmeklēt to antidempinga pasākumu iespējamu apiešanu, kas noteikti ar Padomes 2011. gada 3. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 990/2011, ar ko pēc termiņa beigu pārskata atbilstīgi Regulas [..] Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktam piemēro galīgo antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes velosipēdu importam (OV 2011, L 261, 2. lpp.), importējot velosipēdus no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas.

7 Komisija 2012. gada 25. septembrī pieņēma Regulu (ES) Nr. 875/2012, ar ko sāk izmeklēšanu par antidempinga pasākumu, kas noteikti ar Īstenošanas regulu Nr. 990/2011, iespējamu apiešanu, nosūtot velosipēdus no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas, neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav deklarēti ar izcelsmi Indonēzijā, Malaizijā, Šrilankā un Tunisijā, un ar ko nosaka šā importa reģistrēšanu (OV 2012, L 258, 21. lpp.).

8 2012. gada 26. septembrī Komisija informēja *Chin Haur*, kas ir Indonēzijas uzņēmums, kurš uz Savienību eksportē velosipēdus, par izmeklēšanas saistībā ar apiešanu sākšanu, un tam tika nosūtīta atbrīvojuma veidlapa atbilstoši pamatregulas 13. panta 4. punktam. *Chin Haur* tika aicināts atbildēt uz šo veidlapu ne vēlāk kā 2012. gada 2. novembrī. Tas iesniedza savu atbildi Komisijai 2012. gada 5. novembrī. Atbildot uz šīs iestādes pieprasījumiem, *Chin Haur* nosūtīja papildu dokumentus 2012. gada 3. un 4. decembrī.

9 2012. gada 6. un 7. decembrī Komisija veica pārbaudes apmeklējumu *Chin Haur* telpās. Izmantojot šo iespēju, *Chin Haur* iesniedza Komisijai pārskatīto atbrīvojuma veidlapu.

10 Komisija 2013. gada 28. janvārī informēja *Chin Haur* par savu nodomu piemērot pamatregulas 18. pantu. Savus apsvērumus par to *Chin Haur* iesniedza 2013. gada 4. februārī.

11 Komisija 2013. gada 21. martā nosūtīja *Chin Haur*, kā arī Indonēzijas un Ķīnas iestādēm vispārēju informatīvu dokumentu, kurā izklāstīti tās secinājumi attiecībā uz pārsūtīšanas un montāžas darbībām un norādīts tās nodoms ierosināt attiecināt uz Indonēzijas izcelsmes importu tos antidempinga pasākumus, kuri noteikti attiecībā uz Ķīnas izcelsmes velosipēdu importu. Ar šo dokumentu Komisija noraidīja *Chin Haur* pieteikumu par atbrīvojumu, it īpaši tādēļ, ka iesniegtajai informācijai nav ticamības.

12 2013. gada 29. maijā Padome pieņēma strīdīgo regulu.

13 Šīs regulas preambulas 28.–33. apsvērumā Padome attiecībā uz Indonēzijas uzņēmumu sadarbības pakāpi būtībā ir uzsvērusi, ka no četriem Indonēzijas uzņēmumiem, kas bija iesnieguši pieprasījumus par atbrīvojuma piešķiršanu saskaņā ar pamatregulas 13. panta 4. punktu, vienīgi trīs ir uzskatāmi par tādiem, kas ir sadarbojušies, un tādējādi secinājumi attiecībā uz ceturto uzņēmumu tika balstīti uz pieejamajiem faktiem atbilstoši pamatregulas 18. pantam.

14 Šīs regulas preambulas 58. apsvērumā Padome secināja, ka pastāv pārmaiņas tirdzniecības modelī starp Indonēziju un Savienību pamatregulas 13. panta 1. punkta izpratnē.

15 Strīdīgās regulas preambulas 59.–67. apsvērumā Padome ir pētījusi šo pārmaiņu tirdzniecības modelī starp šo trešo valsti un Savienību pamatā esošās [antidempinga pasākumu] apiešanas prakses būtību.

16 Attiecībā uz pārsūtīšanas praksi šīs regulas preambulas 61., 62. un 64. apsvērumā ir noteikts:

> “(61) No šiem četriem uzņēmumiem pārsūtīšanas prakse izmeklēšanā netika konstatēta trijos uzņēmumos.

(62) Savukārt attiecībā uz ceturto uzņēmumu, kā norādīts 29. līdz 33. apsvērumā, bija pamatoti piemērot pamatregulas 18. pantu. Izmeklēšanā tika konstatēts, ka uzņēmumam nepieder pietiekami daudz iekārtu, ar ko varētu pamatot uzņēmuma eksporta apjomu uz Savienību [pārskata periodā]; nebija arī cita pamatojuma, tāpēc varēja secināt, ka uzņēmums ir iesaistīts apiešanā, kas notiek ar pārsūtīšanu.

[..]

(64) Tāpēc, ņemot vērā 58. apsvērumā minētās pārmaiņas tirdzniecības modelī starp Indonēziju un Savienību pamatregulas 13. panta 1. punkta nozīmē, viena Indonēzijas uzņēmuma konstatējumus, kas norādīti 61. apsvērumā, un to, ka ne visi Indonēzijas ražotāji/eksportētāji izrādīja atsaucību un sadarbojās ar izmeklēšanu, var uzskatīt, ka Ķīnas izcelsmes ražojumu pārsūtīšana caur Indonēziju ir apstiprināta."

17 Šīs regulas preambulas 65.–67. apsvērumā Padome norādīja, ka montāžas operāciju esība pamatregulas 13. panta 1. punkta nozīmē netika konstatēta.

18 Šīs pašas regulas preambulas 92., 96. un 102. apsvērumā Padome konstatēja, pirmkārt, ka nepastāv neviens pietiekams iemesls vai ekonomiskais pamatojums, izņemot vēlmi izvairīties no spēkā esošajiem pasākumiem, otrkārt, ka šo pasākumu koriģējošā ietekme ir mazināta un, treškārt, ka pastāv dempings salīdzinājumā ar noteikto normālo vērtību.

19 Šādos apstākļos Padome strīdīgās regulas preambulas 115. apsvērumā secināja, ka pastāv apiešana pamatregulas 13. panta 1. punkta izpratnē, veicot pārsūtīšanas darījumus caur Indonēziju.

20 Atbilstoši strīdīgās regulas 1. panta 1. punktam Īstenošanas regulas Nr. 990/2011 1. panta 2. punktā paredzētais galīgais antidempinga maksājums 48,5 % apmērā tika paplašināts, to attiecinot velosipēdiem, kas nosūtīti no Indonēzijas, neatkarīgi no tā, vai tiem ir deklarēta šīs valsts izcelsme. Minētās regulas 1. panta 3. punktā ir paredzēts paplašināto maksājumu iekasēt par šo pašu importu, kas reģistrēts atbilstoši Regulai Nr. 875/2012.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 9. augustā, *Chin Haur* cēla prasību atcelt strīdīgās regulas 1. panta 1. un 3. punktu, ciktāl tie attiecas uz viņu.

22 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 17. oktobrī, Komisija lūdza atļauju iestāties tiesvedībā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2013. gada 11. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas septītās palātas priekšsēdētājs apmierināja Komisijas lūgumu par iestāšanos lietā.

23 Ar procesuālo dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 19. martā, *Maxcom* lūdza atļauju iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Vispārējās tiesas septītā palāta apmierināja šo lūgumu ar 2014. gada 16. jūlija rīkojumu.

24 Savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam *Chin Haur* izvirzīja trīs pamatus. Pirmais pamats bija balstīts uz pamatregulas 13. panta 1. punkta un 18. panta 1. punkta pārkāpumu. Ar šī pamata pirmo daļu *Chin Haur* apstrīdēja Padomes secinājumu par to, ka pastāv izmaiņas tirdzniecības modelī. Ar minētā pamata otro daļu *Chin Haur* apstrīdēja Padomes konstatējumu, it īpaši strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā, saistībā ar pārsūtīšanas operācijām. Otrais pamats bija balstīts uz pamatregulas 18. panta, samērīguma principa, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un bija vērsts pret Padomes apsvērumiem par *Chin Haur* sadarbības neesamību. Trešais pamats bija balstīts uz šīs regulas 13. panta 1. punkta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Tas bija vērsts pret Padomes konstatējumiem par dempinga esību.

25 Savukārt Padome apšaubīja prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību kopumā.

26 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja Padomes argumentus par prasības pieņemamību. Izlemjot lietu pēc būtības, tā noraidīja *Chin Haur* prasījumu atbalstam izvirzītā pirmā pamata pirmo daļu, kā arī otro un trešo pamatu kā nepamatotus.

27 Savukārt tā apmierināja pirmā pamata otro daļu. Šīs daļas pamatojumam *Chin Haur* izvirzīja trīs iebildumus. Attiecībā uz pirmo iebildumu par kļūdu vērtējumā strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 81.–94. punktā vispirms analizēja informāciju, ko *Chin Haur* bija sniedzis izmeklēšanas laikā. Tā secināja, ka šī informācija neļāva pierādīt, ka *Chin Haur* patiešām bija Indonēzijas izcelsmes ražotājs vai ka tas atbilda pamatregulas 13. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem.

28 Otrkārt, minētā sprieduma 95.–103. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja elementus, kas bija pieejami Padomei, lai konstatētu pārsūtīšanas esību. Minētā sprieduma 95. un 104. punktā tā nosprieda, ka, balstoties uz šiem materiāliem, šīm iestādēm nebija pietiekamu norāžu, lai strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā skaidri secinātu, ka *Chin Haur* nav pietiekamas ražošanas jaudas, kas pamatotu eksporta apjomu uz Savienību, un ka tātad tas ir iesaistīts pārsūtīšanas darbībās. Šajā ziņā tā paša sprieduma 103. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka, lai gan *Chin Haur* nebija izdevies sniegt pierādījumus pat par to, ka tas patiešām bija Indonēzijas ražotājs vai ka tas atbilda pamatregulas 13. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem, tomēr no tā nevar izrietēt, ka tas bija iesaistīts pārsūtīšanas darbībās.

29 Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 105. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, protams, nav bijis iespējams izslēgt, ka papildus visām praksēm, procesiem vai darbībām, kurām neeksistē cits pietiekams iemesls vai ekonomiskais pamatojums kā vien sākotnējā antidempinga maksājuma noteikšana pamatregulas 13. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē, *Chin Haur* veica pārsūtīšanas operācijas. Taču Vispārējā tiesa uzskatīja, ka fakts, ka tas nav varējis pierādīt, ka tas tiešām ir Indonēzijas ražotājs vai ka tas atbilst pamatregulas 13. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem, neļāva Padomei automātiski secināt, ka *Chin Haur* veic pārsūtīšanas darbības, jo šāda iespēja no pamatregulas vai judikatūras nekādi neizriet.

30 Tādējādi Vispārējā tiesa konstatēja, ka ir jāapmierina pirmā pamata otrā daļa, neizvērtējot pārējos *Chin Haur* iebildumus.

31 Līdz ar to Vispārējā tiesa atcēla strīdīgās regulas 1. panta 1. un 3. punktu, ciktāl tie attiecas uz *Chin Haur*.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

32 Savā apelācijas sūdzībā lietā C-247/15 P *Maxcom* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz pirmā pamata otro daļu;

— *Chin Haur* Vispārējā tiesā izvirzīto pirmo pamatu noraidīt pilnībā, un

— piespriest *Chin Haur* atlīdzināt *Maxcom* tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā apelācijas tiesvedībā un saistībā ar tā iestāšanos lietā Vispārējā tiesā.

33 Savā apelācijas sūdzībā lietā C-253/15 P Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, noraidīt prasību pirmajā instancē un piespriest *Chin Haur* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, un

— pakārtoti – nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem abās tiesvedības instancēs pieņemšanu.

34 Savā apelācijas sūdzībā lietā C-259/15 P Padome lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, noraidīt prasību pirmajā instancē un piespriest *Chin Haur* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs, un

— pakārtoti – nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem abās instancēs pieņemšanu.

35 Savā atbildes rakstā uz apelāciju, kas iesniegts apvienotajās lietās C-247/15 P, C-253/15 P un C-259/15 P, *Chin Haur* lūdz Tiesu:

— pilnībā noraidīt apelācijas sūdzības par pārsūdzēto spriedumu;

— pakārtoti – daļēji atcelt strīdīgās regulas 1. panta 1. un 3. punktu, ciktāl ar šīm tiesību normām antidempinga maksājums, kas noteikts Ķīnas izcelsmes velosipēdu importam, ir attiecināts uz *Chin Haur* un noraidīts tā pieprasījums par atbrīvojuma piešķiršanu;

— piespriest *Maxcom*, Padomei un Komisijai atlīdzināt *Chin Haur* tiesāšanās izdevumus abās instancēs, un

— veikt jebkādus citus pasākumus, ko Tiesa uzskatītu par piemērotiem.

36 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 4. augusta lēmumu lietas C-247/15 P, C-253/15 P un C-259/15 P tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesam, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par apelācijas sūdzībām

37 Visi pamati, ko savās attiecīgajās apelācijas sūdzībās ir izvirzījuši *Maxcom*, Padome un Komisijai, ir vērsti uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas atzinumu, ka Padome nevarēja secināt, ka *Chin Haur* veic pārsūtīšanu, pēc kura šī tiesa apmierināja prasību un daļēji atcēla strīdīgo regulu. Šie pamati lielā mērā pārklājas un būtībā var tikt iedalīti trīs grupās.

38 Pirmkārt, *Maxcom*, Padome un Komisija būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, piemērojot pamatregulas 13. panta 1. punktu, ir pieļāvusi dažādas kļūdas tiesību piemērošanā. Otrkārt, Padome un Komisija apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā trūkst pamatojuma un tas ir pretrunīgs. Padome arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus. Treškārt, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tās procesuālās tiesības.

Lietas dalībnieku argumenti

39 Pirmā pamatu grupa ir vērsta pret pārsūdzētā sprieduma 95.–105. punktu. *Maxcom*, Padome un Komisija būtībā uzskata, ka šajos punktos ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo Vispārējā tiesa neesot pareizi piemērojusi pamatregulas 13. panta 1. punktu.

40 Pirmām kārtām, *Maxcom* un Komisija Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir nospriedusi, ka Padome nevarēja secināt, ka pastāv *Chin Haur* veikta pārsūtīšana, pamatojoties uz konstatāciju, ka tas nebija Indonēzijas velosipēdu patiesais ražotājs un neveic montāžas darbības, kas pārsniegtu pamatregulas 13. panta 2. punktā noteiktos sliekšņus. Pirmkārt, *Maxcom* apgalvo, ka tādos apstākļos kā šajā lietā, kad *Chin Haur* importēja Ķīnas daļas un eksportēja velosipēdus uz Savienību, nepierādot, ka tas ir

ražotājs vai ka tā montāžas darbības pārsniedz šīs regulas 13. panta 2. punktā noteiktos sliekšņus, ir iespējams secināt, ka pastāv pārsūtīšana. Otrkārt, *Maxcom* uzskata, ka Vispārējā tiesa "atalgo" *Chin Haur* par nepilnīgas, pretrunīgas un nepārbaudāmas informācijas sniegšanu. Treškārt, *Maxcom* norāda, ka Vispārējās tiesas vērtējums neatbilst ne pamatregulas mērķim, ne Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, saskaņā ar kuru par antidempinga izmeklēšanu un antidempinga pasākumu noteikšanu atbildīgajām Savienības iestādēm (turpmāk tekstā – "Savienības iestādes") šo izmeklēšanu ietvaros ir plaša rīcības brīvība.

41 Otrām kārtām, Padome un Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa Savienības iestādēm ir kļūdaini pieprasījusi, lai tās pierāda, ka visi ražotāji/eksportētāji valstī, par kuru uzsākta izmeklēšana, veic pārsūtīšanas praksi, un tādējādi apvērsusi pierādīšanas pienākumu. Pirmkārt, pamatregulas 13. panta 1. punktā Savienības iestādēm esot uzlikts pienākums veikt analīzi valsts mērogā, nevis attiecībā uz individuālajiem eksportētājiem, un šī pēdējā analīze ir jāveic ražotājiem/eksportētājiem. Otrkārt, šāda interpretācija laupītu jebkādu jēgu pamatregulas 13. panta 4. punktam. Treškārt, Vispārējā tiesa esot sajaukusi "apiešanas prakses" jēdzienu ar vienu no tās izpausmēm, proti, pārsūtīšanu. Ceturtkārt, ar prasību par individuālas pārsūtīšanas konstatāciju netiktu ievērota Tiesas judikatūra, saskaņā ar kuru Savienības iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība, nosakot apiešanas pastāvēšanu. Piektkārt, Vispārējā tiesa, vērtējot dažādus tai iesniegtos atcelšanas pamatus, esot izmantojusi acīmredzami pretrunīgas "apiešanas prakses" jēdziena interpretācijas.

42 Trešām kārtām, *Maxcom*, Padome un Komisija apgalvo, ka, pat ja Padomes secinājumi par pārsūtīšanas esamību būtu kļūdaini, strīdīgās regulas atcelšana tomēr nebūtu pamatota. *Maxcom* uzskata, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru kļūda tiesību piemērošanā ir pamats attiecīgā tiesību akta atcelšanai tikai tad, ja šīs kļūdas neesamības gadījumā kopējā vērtējuma iznākums būtu bijis citāds. Turklāt Padome un Komisija atgādina, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir apšaubīts šīs regulas preambulas 62. apsvērums, kas attiecas konkrēti uz *Chin Haur*. Taču no šīs regulas preambulas 63. un 64. apsvēruma izriet, ka konstatācija par pārsūtīšanas caur Indonēziju prakses pastāvēšanu nav balstīta vienīgi uz konstatāciju, ka *Chin Haur* veic šādas darbības. Tādējādi Komisija apgalvo, ka, pat ja Padome būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apgalvodama, ka *Chin Haur* bija iesaistīts pārsūtīšanas darbībās, tā, pamatojoties uz pierādījumiem, kas attiecās uz citiem Indonēzijas ražotājiem/eksportētājiem, un pārmaiņām tirdzniecības modelī, varēja tiesiski secināt, ka Indonēzijā notiek pārsūtīšana.

43 *Chin Haur* apstrīd šos argumentus.

44 Sākumā *Chin Haur* apgalvo, ka, ciktāl ar *Maxcom*, Padomes un Komisijas argumentiem tiek apšaubīts Vispārējās tiesas secinājums, ka nebija pietiekamu pierādījumu par to, ka pastāvētu *Chin Haur* veiktas pārsūtīšanas darbības, to argumenti attiecas uz Vispārējās tiesas veiktu faktu vērtējumu un tātad ir jānoraida kā nepieņemami.

45 Galvenokārt *Chin Haur* apgalvo, pirmām kārtām, ka *Maxcom*, Padome un Komisija kļūdās attiecībā uz Vispārējās tiesas secinājumu apjomu. Pirmkārt, pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot vienīgi apstiprinājusi, ka pierādīšanas pienākums attiecībā uz pārsūtīšanas pastāvēšanu ir Savienības iestādēm, un norādījusi, ka šajā lietā iestādes šo pierādīšanas pienākumu nav izpildījušas. Padome un Komisija mēģinot apiet šo procesuālo noteikumu, nošķirot apiešanas vērtējumu valsts līmenī, attiecībā uz ko pierādīšanas pienākums būtu Padomei, un eksportētāja līmenī, attiecībā uz ko pierādīšanas pienākums būtu eksportētājam. Šī pieeja šajā lietā neesot atbilstoša, jo Padome pati strīdīgajā regulā abas analīzes esot sapludinājusi.

46 Otrkārt, *Chin Haur* apgalvo, ka, pretēji Padomes un Komisijas apgalvotajam, Vispārējā tiesa nenolemj, ka Savienības iestādēm ir jāpierāda, ka katrs ražotājs/importētājs ir iesaistīts pārsūtīšanas darbībās. Vispārējā tiesa vienīgi prasa, lai šīs iestādes sniegtu pierādījumus par to, ko tās apgalvo, proti, ka velosipēdi tiek pārsūtīti caur Indonēziju, jo *Chin Haur* eksportētie velosipēdi tiek pārsūtīti.

47 Treškārt, *Chin Haur* uzskata, ka, lai gan Tiesa spriedumā *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154) ir nospriedusi, ka nesadarbošanās gadījumā iestādes drīkst balstīties uz saskanīgu netiešu pierādījumu kopumu, šajā lietā šīm iestādēm nebija šāda kopuma par pārsūtīšanas pastāvēšanu.

48 Ceturtkārt, *Chin Haur* uzskata, ka apgalvojumam, ka Vispārējā tiesa ir sajaukusi apiešanas prakses jēdzienu ar vienu no tās izpausmēm, proti, pārsūtīšanu, nav nekādas jēgas. Lai gan Vispārējā tiesa atcēla strīdīgo regulu ar pamatojumu, ka Savienības iestādes nebija pierādījušas apiešanas pastāvēšanu, tas tā bija tāpēc, ka pārsūtīšana ir vienīgā apiešanas prakse, kas, atbilstoši šo iestāžu teiktajam, pastāvēja Indonēzijā.

49 Otrām kārtām, *Chin Haur* uzskata, ka Vispārējā tiesa pamatoti atcēla strīdīgo regulu tāpēc, ka Padome nebija pienācīgi konstatējusi, ka pastāvētu *Chin Haur* veiktas pārsūtīšanas darbības. Pretēji *Maxcom*, Padomes un Komisijas apgalvotajam, Padome strīdīgajā regulā nekādi neesot konstatējusi, ka citi Indonēzijas ražotāji, atskaitot *Chin Haur*, veiktu pārsūtīšanas darbības. Vienīgais strīdīgās regulas konstatējums ir, ka daži no šiem ražotājiem, kas pārstāv nelielu daļu no kopējā saražotā apjoma, nesadarbojās. Ņemot vērā Tiesas judikatūru, nekas neļāva Padomei vai Komisijai secināt pārsūtīšanas esību tikai tāpēc, ka individuāli ražotāji/eksportētāji nesadarbojas.

Tiesas vērtējums

Par pieņemamību

50 Ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai tā nav kompetenta nedz konstatēt faktus, nedz principā pārbaudīt pierādījumus, uz kuriem Vispārējā tiesa ir atsaukusies šo faktu pamatošanai. Proti, tāpēc, ka šie pierādījumi ir atbilstoši iegūti, ir ievēroti vispārējie tiesību principi un procesuālās tiesību normas attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu, tikai Vispārējā tiesa var noteikt svaru, kāds piešķirams tai iesniegtajiem pierādījumiem. Tādēļ šis izvērtējums, ja vien nav sagrozīti šie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai.

51 Tomēr pierādījumu jomā piemērojamo normu apgalvota neievērošana ir tiesību jautājums, kas apelācijas tiesvedības stadijā ir pieņemams (spriedums, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un S*ony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06, EU:C:2008:392, 44. punkts).

52 Ar iebildumiem, ko *Maxcom*, Padome un Komisija izvirza šīs pamatu grupas atbalstam, tie būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu, kā arī par prasīto pierādījumu līmeni, lai pierādītu apiešanas esību atbilstoši pamatregulas 13. panta 1. punktam. Tādējādi *Chin Haur* argumentu par šīs pamatu grupas nepieņemamību nevar apmierināt.

Par lietas būtību

– Ievada apsvērumi

53 Visi iebildumi, ko *Maxcom*, Padome un Komisija ir izvirzījuši pirmās pamatu grupas ietvaros, skar jautājumu par pierādīšanas pienākumu, kā arī par prasīto pierādījumu līmeni attiecībā uz apiešanu apstākļos, kad daļa no ražotājiem/eksportētājiem izmeklēšanā nav sadarbojusies vai arī nav sadarbojusies pietiekami.

54 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru kopējās tirdzniecības politikas jomā, it īpaši tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā, Savienības iestādēm ir plaša novērtējuma brīvība pārbaudāmo ekonomisko, politisko un tiesisko situāciju sarežģītības dēļ. Šāda vērtējuma tiesas pārbaudei tādējādi ir jāattiecas tikai uz to, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai apstrīdētās izvēles

izdarīšanai izmantotie fakti ir patiesi, vai šo faktu vērtējumā nav pieļautas acīmredzamas kļūdas un vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras (skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, Padome un Komisija/ *Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP*, C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78, 63. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

55 Turpinot, kas attiecas uz apiešanas pierādīšanas pienākumu atbilstoši pamatregulas 13. panta 1. punktam, antidempinga pasākumu apiešanas pastāvēšana ir pierādīta, ja ir izpildīti četri nosacījumi. Pirmkārt, ir jābūt pārmaiņām tirdzniecības modelī starp trešo valsti un Savienību vai arī starp atsevišķiem uzņēmumiem valstī, uz kuru attiecas Savienības pasākumi. Otrkārt, šīm pārmaiņām jāizriet no prakses, procesa vai darba, kam bez maksājuma uzlikšanas nav cita pietiekama cēloņa vai ekonomiskā pamatojuma. Treškārt, ir jābūt pierādījumiem par Savienības ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu vai par to, ka antidempinga maksājuma koriģējošā ietekme tiek mazināta. Ceturtkārt, ir jābūt pierādījumiem par dempinga esību.

56 Saskaņā ar pamatregulas 13. panta 3. punktu Komisijai ir pienākums uzsākt izmeklēšanu, pamatojoties uz pierādījumiem, kuri pirmšķietami norāda uz apiešanas praksi. Atbilstoši Tiesas judikatūrai šajā tiesību normā ir nostiprināts princips, saskaņā ar kuru apiešanas pierādīšanas pienākums ir Savienības iestādēm (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 35. punkts).

57 Turklāt no pamatregulas 13. panta formulējuma un sistēmas izriet, ka, lai pierādītu apiešanas pastāvēšanu, šīm iestādēm ir jāveic visaptveroša analīze par trešo valsti, uz kuru attiecas izmeklēšana saistībā ar apiešanu, kopumā. Savukārt, lai pierādītu šādu apiešanu, tām nav jāveic katra individuālā ražotāja/eksportētāja situācijas analīze, jo šī analīze ir jāveic pašiem šiem ražotājiem/eksportētājiem saistībā ar pieteikumiem, kas iesniegti atbilstoši šīs regulas 13. panta 4. punktam.

58 Pamatregulas 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka, ja ir konstatēta antidempinga pasākumu apiešana, šie pasākumi tostarp var tikt attiecināti uz līdzīgu produktu importu no trešām valstīm. Turklāt šīs regulas 13. panta 4. punktā ir paredzēta iespēja šajā trešajā valstī dibinātiem ražotājiem/eksportētājiem saņemt atbrīvojumus, ja tie iesniedz šādu pieprasījumu, nav saistīti ar ražotāju/eksportētāju, kas ir pakļauts šiem pasākumiem, un ja tie pierāda, ka nav iesaistīti apiešanas praksē. Šajā tiesību normā ir precizēts, ka atbrīvojuma pieprasījums ir pienācīgi jāpamato.

59 Tādējādi, kā norāda Padome un Komisija, atbilstoši pamatregulas 13. panta 1. punktam secinājumu par antidempinga pasākumu apiešanas pastāvēšanu Savienības iestādes izdara attiecībā uz visu trešo valsti, savukārt katram individuālajam ražotājam/eksportētājam ir jāpierāda, ka viņa īpašā situācija pamato atbrīvojuma piešķiršanu saskaņā ar šīs regulas 13. panta 4. punktu.

60 Visbeidzot, attiecībā uz pierādījumu līmeni, kāds prasīts, lai pierādītu apiešanas pastāvēšanu daļas no ražotājiem/eksportētājiem nepietiekamas sadarbošanās vai nesadarbošanās gadījumā, ir jāatgādina, ka nevienā pamatregulas normā saistībā ar izmeklēšanu par apiešanas esamību Komisijai nav piešķirtas tiesības piespiest ražotājus un eksportētājus, par kuriem ir iesniegta sūdzība, piedalīties izmeklēšanā vai sniegt informāciju. Komisija tātad ir atkarīga no ieinteresēto pušu brīvas gribas sadarboties, lai tai sniegtu nepieciešamo informāciju (spriedums, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 32. punkts).

61 Šī iemesla dēļ Savienības likumdevējs pamatregulas 18. panta 1. punktā ir paredzējis, ka gadījumā, kad kāda no ieinteresētajām pusēm atsakās darīt pieejamu nepieciešamo informāciju, to nesniedz vai arī ievērojami kavē izmeklēšanu, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem, var tikt izdarīti pagaidu vai galīgie konstatējumi, pozitīvi vai negatīvi (spriedums, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 33. punkts).

62 Turklāt šīs pašas regulas 18. panta 6. punktā ir precizēts, ka, ja ieinteresētā puse nesadarbojas vai sadarbojas tikai daļēji un līdz ar to netiek sniegta būtiska informācija, izmeklēšanas iznākums šai pusei var būt nelabvēlīgāks nekā tad, ja tā būtu sadarbojusies.

63 Apstākļos, kurus raksturo ražotāju/eksportētāju pilnīga nesadarbošanās, Tiesa ir nospriedusi, ka, lai arī pamatregulā, it īpaši tās 13. panta 3. punktā, esot nostiprināts princips, saskaņā ar kuru apiešanas pierādīšanas pienākums attiecas uz Savienības iestādēm, tomēr šīs regulas 18. panta 1. un 6. punkts ir vērsti uz to, lai būtiski atvieglotu minēto pienākumu, paredzot, ka iestādes var balstīt izmeklēšanas par apiešanas esamību secinājumus uz pieejamiem datiem un ka personas, kas saistībā ar to nav sadarbojušās, var būt nelabvēlīgākā situācijā nekā tad, ja tās saistībā ar šo izmeklēšanu būtu sadarbojušās (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 35. punkts).

64 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka no pamatregulas 18. panta formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs nav paredzējis izveidot likumīgu prezumpciju, kas ieinteresēto vai iesaistīto pušu nesadarbošanās gadījumā ļautu tieši secināt, ka pastāv apiešana, un tādējādi atbrīvot Savienības iestādes no jebkāda pienākuma sniegt pierādījumus. Tomēr, ņemot vērā iespēju nonākt pie šādiem konstatējumiem, arī galīgiem, pamatojoties uz pieejamajiem datiem, un tādēļ pret pusi, kura nesadarbojas vai sadarbojas tikai daļēji, attiekties mazāk labvēlīgi nekā tad, ja tā būtu sadarbojusies, ir skaidrs, ka Savienības iestādēm ir tiesības balstīties uz atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, kas ļauj konstatēt apiešanu pamatregulas 13. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 36. punkts).

65 Jebkurš cits risinājums varētu mazināt Savienības tirdzniecības aizsardzības pasākumu efektivitāti ikreiz, kad Savienības iestādes saskaras ar atteikumu sadarboties saistībā ar izmeklēšanu, kas vērsta uz apiešanas konstatēšanu (spriedums, 2014. gada 4. septembris, *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, 37. punkts).

66 Šajā gadījumā nesadarbošanās attiecas uz daļu, nevis uz visiem ražotājiem/eksportētājiem. Pirmkārt, pamatregulas 13. panta 1. punkta formulējumā nav šķēršļu tam, lai Savienības iestādes varētu konstatēt antidempinga pasākumu apiešanas pastāvēšanu, pamatojoties uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, gadījumā, kad ražotāji/eksportētāji, kas pārstāv būtisku attiecīgās preces importa daļu Savienībā, nav sadarbojušies vai nav pietiekami sadarbojušies izmeklēšanā. Otrkārt, nepieciešamība nodrošināt tirdzniecības aizsardzības pasākumu efektivitāti tādos apstākļos kā šajā lietā pamato arī to, ka šīs iestādes ir tiesīgas balstīties uz šādu savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, lai secinātu, ka pastāv apiešana šīs tiesību normas izpratnē.

67 Lai gan Savienības iestādes ir tiesīgas balstīties uz atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, tas tomēr nemaina to, ka saskaņā ar pamatregulas 13. panta 1. un 3. punktu šiem netiešajiem pierādījumiem ir jābūt tādiem, kas var pierādīt, ka ir izpildīti četri šī sprieduma 55. punktā minētie nosacījumi. Tā attiecībā uz otro no šiem nosacījumiem šīm iestādēm ir jābūt faktiem, kas liecina par to, ka pārmaiņas tirdzniecības modelī izriet no prakses, procesa vai darba, kam bez nodevas uzlikšanas nav cita pietiekama cēloņa vai ekonomiskā pamatojuma.

– Par kļūdām tiesību piemērošanā attiecībā uz pamatregulas 13. panta 1. punkta piemērošanu

68 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānosaka, vai, kā apgalvo *Maxcom*, Padome un Komisija, Vispārējās tiesas argumentācijā ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā attiecībā uz pamatregulas 13. panta 1. punkta piemērošanu, jo pārsūdzētā sprieduma 105. punktā tā nosprieda, ka Padome nevarēja secināt, ka *Chin Haur* veic pārsūtīšanas darbības, un tādējādi apmierināja prasību, un atcēla strīdīgās regulas 1. panta 1. un 3. punktu, ciktāl tie attiecas uz šo uzņēmumu.

69 Būtībā *Maxcom*, Padome un Komisija apgalvo, pirmkārt, ka, pretēji tam, ko nosprieda Vispārējā tiesa, Padome pamatoti varēja secināt, ka pastāv šāda pārsūtīšana, pamatojoties uz konstatāciju, ka *Chin Haur* nav Indonēzijas velosipēdu patiesais ražotājs un neveic montāžas darbības, kas pārsniegtu pamatregulas 13. panta 2. punktā noteiktos sliekšņus. Otrkārt, tie Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir pieprasījusi, lai Savienības iestādes pierāda, ka visi ražotāji/eksportētāji valstī, par kuru uzsākta izmeklēšana, veic pārsūtīšanas praksi, un tādējādi apvērsusi pierādīšanas pienākumu. Treškārt, tie apgalvo, ka, pat ja Padomes secinājumi par apiešanas pastāvēšanu būtu kļūdaini, strīdīgās regulas atcelšana tomēr nebija pamatota.

70 Ar šiem argumentiem *Maxcom*, Padome un Komisija apšauba Vispārējās tiesas argumentāciju, kas ietverta pārsūdzētā sprieduma 95.–105. punktā. Tajos Vispārējā tiesa nosprieda, ka Padomei nebija pietiekami netiešu pierādījumu, lai strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā apgalvotu, ka *Chin Haur* nav pietiekamas ražošanas jaudas, lai pamatotu eksporta apjomu uz Savienību, un ka tātad tas veic pārsūtīšanas darbības. Šis secinājums ir balstīts uz divkāršu konstatāciju. Pirmkārt, minētā sprieduma 96.–102. punktā Vispārējā tiesa padziļināti pārbaudīja Padomes rīcībā esošos netiešos pierādījumus un šīs pārbaudes beigās konstatēja, ka šie netiešie pierādījumi nepierāda pārsūtīšanas darbību pastāvēšanu. Otrkārt, minētā sprieduma 103. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka Padome savu argumentāciju ir balstījusi arī uz faktu, ka *Chin Haur* nebija izdevies sniegt pierādījumus pat par to, ka tas patiešām ir Indonēzijas ražotājs vai ka tas atbilst pamatregulas 13. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka no šīs konstatācijas nevar izrietēt, ka *Chin Haur* veic pārsūtīšanas darbības.

71 Pirmām kārtām, attiecībā uz argumentu par prasību attiecībā uz pārsūtīšanas darbību individuālu analīzi – kurš ir uzreiz jāaplūko – no šī sprieduma iepriekšējā punkta izriet, ka Vispārējās tiesas lēmums par daļēju atcelšanu ir balstīts uz strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā pieļautu kļūdu attiecībā konkrēti uz pārsūtīšanas darbībām, kuras esot veicis *Chin Haur*. Šis preambulas 62. apsvērums ir ietverts šīs regulas sadaļā "Pārsūtīšana", kas ir veltīta otrajam no četriem šī sprieduma 55. punktā aprakstītajiem nosacījumiem.

72 Šajā sadaļā Padome strīdīgās regulas preambulas 61. apsvērumā vispirms norādīja, ka trijos no četriem uzņēmumiem, kas sākotnēji sadarbojās, pārsūtīšanas prakse izmeklēšanā netika konstatēta. Turpinot, šīs regulas preambulas 62. apsvērumā, Padome uzskatīja, ka attiecībā uz ceturto uzņēmumu, proti, *Chin Haur*, bija pamatoti piemērot pamatregulas 18. pantu. Tā turklāt precizēja, ka izmeklēšanā tika konstatēts, ka šim uzņēmumam nepieder pietiekami daudz iekārtu, ar ko varētu pamatot uzņēmuma eksporta apjomu uz Savienību pārskata periodā. Padome piebilda, ka, tā kā nebija arī cita pamatojuma, varēja secināt, ka uzņēmums ir iesaistīts apiešanā, kas notiek ar pārsūtīšanu. Visbeidzot, strīdīgās regulas preambulas 64. apsvērumā Padome uzskatīja, ka Ķīnas izcelsmes ražojumu pārsūtīšana caur Indonēziju ir apstiprināta. Šai nolūkā tā pamatojās uz šīs regulas preambulas 58. apsvērumā ietverto secinājumu par pārmaiņu tirdzniecības starp Indonēziju un Savienību modelī pastāvēšanu, uz konstatācijām strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā attiecībā uz *Chin Haur* un to, ka ne visi Indonēzijas ražotāji/eksportētāji izrādīja atsaucību un sadarbojās izmeklēšanā.

73 Šādi rīkojoties, kā savu secinājumu 57. punktā uzsvēris ģenerāladvokāts, lai pierādītu, ka otrais no četriem šī sprieduma 55. punktā aprakstītajiem nosacījumiem bija izpildīts, Padome, lai pamatotu savu secinājumu attiecībā uz Indonēziju kopumā, balstījās uz faktiem, kas attiecās uz *Chin Haur* kā individuālu ražotāju/eksportētāju.

74 Šādos apstākļos ir jāatzīst – kā to apgalvo *Chin Haur* – ka Vispārējā tiesa, daļēji atceļot strīdīgo regulu tās preambulas 62. apsvērumā pieļautā prettiesiskuma dēļ, nav nedz prasījusi Savienības iestādēm, lai tās pierāda, ka visi individuālie ražotāji/eksportētāji veic pārsūtīšanas darbības, nedz veikusi pierādīšanas pienākuma pāreju. Vispārējā tiesa ir tikai ņēmusi vērā, ka šīs regulas preambulas 64. apsvērumā ietvertā konstatācija par pārsūtīšanas darbību pastāvēšanu valsts līmenī bija it īpaši

balstīta uz konstatāciju attiecībā uz *Chin Haur* šīs regulas preambulas 62. apsvērumā, un netieši uzskatījusi, ka pirmajai no šīm konstatācijām piemītošais prettiesiskums izraisa arī otrās konstatācijas prettiesiskumu.

75 Tādējādi nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tādējādi šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

76 Otrām kārtām, attiecībā uz kļūdām tiesību piemērošanā, kas esot pieļautas Vispārējās tiesas secinājumā par strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumu, ir jāpārliecinās, vai šī sprieduma 70. punktā minētā divkāršā konstatācija, uz kuru šī tiesa ir pamatojusies, lai nonāktu pie šī secinājuma, ir balstīta uz kļūdainu pamatregulas 13. panta 1. punkta piemērošanu.

77 Pirmkārt, ir taisnība, kā to norāda Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 103. punktā, ka no tā vien, ka *Chin Haur* nav sniedzis pierādījumus par to, ka tas patiešām ir Indonēzijas velosipēdu ražotājs vai ka tas atbilst pamatregulas 13. panta 2. punktā paredzētajiem kritērijiem, neizriet, ka šis uzņēmums bija iesaistīts pārsūtīšanas darbībās.

78 Kā izriet no šā sprieduma 64. un 67. punkta, pirmkārt, nepastāv nekāda juridiska prezumpcija, kas no ieinteresētās puses nesadarbošanās ļautu tieši secināt, ka pastāv antidempinga pasākumu apiešana, un, otrkārt, Savienības iestādēm ir jābūt pietiekami daudziem netiešiem pierādījumiem, kas liecinātu par to, ka pārmaiņas tirdzniecības modelī izriet no prakses, procesa vai darba, kuriem bez nodevas uzlikšanas nav cita pietiekama cēloņa vai ekonomiskā pamatojuma.

79 Tādējādi nevar uzskatīt, ka pārsūdzētā sprieduma 103. punktā ietvertajā Vispārējās tiesas konstatācijā būtu pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

80 Otrkārt, kas attiecas uz Vispārējās tiesas konstatāciju attiecībā uz Padomes rīcībā esošajiem netiešajiem pierādījumiem, tad no šī sprieduma 66. punkta izriet, ka šajā gadījumā šai iestādei bija tiesības balstīties uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, lai secinātu, ka Indonēzijas mērogā pastāv apiešana pamatregulas 13. panta 1. punkta izpratnē.

81 Tāpat šī sprieduma 63.–66. punktā izklāstīto iemeslu dēļ Savienības iestādēm, kā to savu secinājumu 78. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ir tiesības balstīties uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, lai secinātu, ka pastāv apiešana attiecībā uz individuālu ražotāju/eksportētāju, kurš nav sadarbojies vai nav sadarbojies pietiekami izmeklēšanā par apiešanu.

82 Šajā gadījumā, tā kā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 86. punkta, nav strīda, ka *Chin Haur* nepietiekami sadarbojās izmeklēšanā, Padome bija tiesīga balstīties uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, lai secinātu, ka šis uzņēmums veic antidempinga pasākumu apiešanu.

83 No pārsūdzētā sprieduma 96.–102. punkta izriet, ka strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā ietvertās konstatācijas atbalstam Padome pamatojās uz virkni faktu, kurus pārbaudes vizītes *Chin Haur* telpās laikā bija ieguvuši Komisijas pārstāvji. Konkrēti, minētā sprieduma 97. punktā Vispārējā tiesa min šādus apstākļus: *Chin Haur* rīcībā nebija nepieciešamo iekārtu, lai ražotu pietiekamu [velosipēdu] daļu skaitu salīdzinājumā ar deklarētajiem apjomiem; dažas ražošanas iekārtas bija jaunas vai sen nebija tikušas izmantotas; *Chin Haur* nebija ne griešanas, ne metināšanas iekārtu; šī apmeklējuma laikā nebija iespējams apskatīt izejmateriālus attiecībā uz riteņiem no vieglo metālu sakausējumiem, kā arī neapstrādātiem velosipēdu rāmjiem; *Chin Haur* telpās atradās kastes ar nokomplektētiem velosipēdiem, uz kuriem bija norāde "izgatavoti Indonēzijā", bet nebija minēts *Chin Haur* piegādātājs no Ķīnas, kā arī citas kastes, kurās bija [velosipēdu] rāmji bez norādes uz to izcelsmi; visus *Chin Haur* telpās redzētos rāmjus bija piegādājuši piegādātāji, un tie jau bija nokrāsoti; *Chin Haur* darbinieki nevarēja sniegt paskaidrojumus par ražošanas procesu.

84 Vispārējā tiesa tomēr uzskatīja, ka šie apstākļi nebija tādi, kas pierādītu, ka *Chin Haur* būtu iesaistīts pārsūtīšanas darbībās, lai arī tā minētā sprieduma 100. punktā atzina, ka daži apstākļi, kā, piemēram, tas, ka *Chin Haur* piegādātājs no Ķīnas vispār nekur nebija pieminēts vai ka dažās kastēs bija [velosipēdu] rāmji bez norādes par to izcelsmi, veicināja šaubu par šī uzņēmuma patieso darbību rašanos, turklāt šīs šaubas pastiprināja fakts, ka tam nebija izdevies pamatot atbrīvojuma veidlapās norādītos skaitliskos datus.

85 Kā savu secinājumu 81. punktā norādījis ģenerāladvokāts, lai gan Vispārējā tiesa izmantoja jēdzienu "netiešs pierādījums [norāde]", tā tādējādi liedza Padomei iespēju tās secinājumu balstīt uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu un pieprasīja, lai šī iestāde sniegtu tiešus pierādījumus par to, ka *Chin Haur* patiešām ir iesaistīts pārsūtīšanas darbībās, pretēji tam, kāds pierādīšanas līmenis tiek prasīts, lai pierādītu apiešanas pastāvēšanu gadījumā, kad ražotāji/eksportētāji nesadarbojas.

86 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 104. un 105. punktā nospriezdama, ka Padome nevarēja secināt, ka *Chin Haur* veic pārsūtīšanas darbības, un tādējādi apmierināda prasību, un atceldama strīdīgās regulas 1. panta 1. un 3 punktu, ciktāl tie attiecas uz šo uzņēmumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

87 Līdz ar to pirmā pamatu grupa ir jāapmierina.

88 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ un nav jāpārbauda ne citi šīs pamatu grupas ietvaros izvirzītie argumenti un iebildumi, ne citas pamatu grupas.

Par prasību Vispārējā tiesā

89 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā.

90 Tiktāl, ciktāl, kā tas izriet it īpaši no šī sprieduma 86. punkta, Vispārējās tiesas analīzē attiecībā uz pirmajā instancē izvirzītā pirmā pamata otro daļu ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ir jāanalizē trīs iebildumi, ko šīs daļas ietvaros ir izvirzījis *Chin Haur*.

91 Šie iebildumi ir jāanalizē, ņemot vērā šī sprieduma 54. punktā atgādināto Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru tiesas kontrole ir ierobežota ar pārbaudi attiecībā uz to, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai apstrīdētās izvēles izdarīšanai izmantotie fakti ir precīzi, vai šo faktu vērtējumā nav pieļauta acīmredzama kļūda un vai nav pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana.

92 Pirmais iebildums, ko Vispārējā tiesā ir izvirzījis *Chin Haur*, ir iebildums, uz kuru balstoties, Vispārējā tiesa kļūdaini apmierināja pirmā pamata otro daļu. Šajā pirmajā iebildumā *Chin Haur* apgalvoja, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, strīdīgās regulas preambulas 62. apsvērumā secinot, ka tam nav pietiekamas ražošanas jaudas, ar ko varētu tikt pamatoti tā eksporta uz Savienību apjomi.

93 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šajā gadījumā – kā izriet no šī sprieduma 55.–66., kā arī 81. un 82. punktā izklāstītajiem apsvērumiem – Savienības iestāžu pierādīšanas pienākums bija atvieglots un tās tādējādi varēja balstīties uz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopumu, lai pierādītu, ka *Chin Haur* bija iesaistīts apiešanas darbībās, konkrēti – pārsūtīšanas darbībās.

94 Pirmkārt, no faktiem, uz kuriem norādījusi Vispārēja tiesa, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 97. un 100. punktā, izriet, ka Padomes šaubas par patiesajām *Chin Haur* darbībām pamatoja vairāki netiešie pierādījumi. Šie netiešie pierādījumi ir atgādināti šī sprieduma 83. un 84. punktā. Otrkārt, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 118. punkta, nav strīda, ka *Chin Haur* uz Savienību eksportēja ievērojamu skaitu velosipēdu, kuru izcelsmi tas nespēj pierādīt.

95 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka Padomes rīcībā bija savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu kopums, kas tai, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ļāva secināt, ka *Chin Haur* veica pārsūtīšanas darbības.

96 No tā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

97 Attiecībā uz otro iebildumu *Chin Haur* norāda, ka Padome, secinot par pārsūtīšanas pastāvēšanu tikai no pārmaiņas tirdzniecības modelī, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Turklāt Padome neesot pierādījusi cēloņsakarību starp šīm darbībām un apgalvoto pārmaiņu tirdzniecības modelī.

98 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka no strīdīgās regulas preambulas 64. apsvēruma izriet, ka Padome nav secinājusi pārsūtīšanas pastāvēšanu tikai no pārmaiņas tirdzniecības starp Indonēziju un Savienību modelī vien. Padome šajā preambulas apsvērumā, uzsvērusi šādas pārmaiņas pastāvēšanu, norādīja, ka, lai secinātu, ka ir pierādīta pārsūtīšanas prakses pastāvēšana Indonēzijas līmenī, tā ir balstījusies, no vienas puses, uz konstatējumiem attiecībā uz *Chin Haur* un, no otras puses, uz dažu Indonēzijas ražotāju/eksportētāju nesadarbošanos. Tādējādi tā ir izdarījusi secinājumus no šīs regulas preambulas 62 un 63. apsvērumā ietvertajiem konstatējumiem, par ko liecina vārda "tāpēc" izmantojums, ar kuru sākas šīs regulas preambulas 64. apsvērums.

99 Kā izriet no šā sprieduma 95. punkta, konstatējumos attiecībā uz *Chin Haur* nav pieļauta nekāda acīmredzama kļūda vērtējumā.

100 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Padomes rīcībā bija pietiekami daudz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu – atbilstoši šī sprieduma 55.–66., kā arī 81. un 82. punktā izklāstītajiem apsvērumiem –, lai secinātu, ka Indonēzijas līmenī pastāvēja apiešanas prakse, un tā šajā ziņā nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, nedz arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

101 Otrkārt, kas attiecas uz argumentu par kļūdu, ko Padome esot pieļāvusi, nepierādot cēloņsakarību starp pārsūtīšanas darbībām un pārmaiņu tirdzniecības modelī, ir pietiekami norādīt, ka strīdīgās regulas preambulas 58., 64. un 92. apsvērumā Padome ir konstatējusi pārmaiņas tirdzniecības starp Savienību un Indonēziju modelī pastāvēšanu, apiešanas prakses pastāvēšanu Indonēzijas līmenī, kā arī cita ekonomiska pamatojuma, kas nav antidempinga nodevas piemērošana, neesamību.

102 Ir jāprecizē, ka, lai konstatētu šo ekonomiskā pamatojuma neesamību, Padome principā pārliecinās, vai pārmaiņām tirdzniecības modelī un apiešanas praksei pastāv alternatīvs ticams izskaidrojums, un tas praksē nozīmē pārliecināties, vai pastāv apstākļi, kas var būt šķērslis cēloņsakarības starp šīm pārmaiņām un apiešanas praksi noteikšanai.

103 Jānorāda, ka Vispārējā tiesa, pirmā pamata pirmās daļas ietvaros pārsūdzēta sprieduma 53.–70. punktā noraidīdama *Chin Haur* iebildumus par, pirmkārt, Padomes konstatējumu attiecībā uz pārmaiņas tirdzniecības modelī pastāvēšanu un, otrkārt, to, ka Padome neesot ņēmusi vērā alternatīvus apiešanas izskaidrojumus, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Turklāt šā sprieduma 100. punktā ir konstatēts, ka konstatējumā par apiešanas prakses pastāvēšanu nebija pieļauta nekāda acīmredzama kļūda vērtējumā. Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka Padome ir pierādījusi cēloņsakarību starp pārsūtīšanas darbībām un pārmaiņu tirdzniecības starp Indonēziju un Savienību modelī.

104 Katrā ziņā, kā savu secinājumu 122. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, *Chin Haur* apgalvojumi, ka pārmaiņa tirdzniecības modelī varētu būt notikusi tāpēc, ka pieauga ražošanas jauda Indonēzijā, tāpēc, ka antidempinga maksājumu palielināšanas dēļ Ķīnas ražotāji pārcēlās uz citām Āzijas valstīm, vai arī tāpēc, ka citu Āzijas valstu, piemēram, Indonēzijas, ražotāji esot izmantojuši iespēju, ka samazinās Ķīnas eksports uz Savienību, lai palielinātu savu tirgus daļu Savienībā, nav pamatoti ne ar vienu pierādījumu.

105 Attiecīgi prasības pirmajā instancē pirmā pamata otrās daļas otrais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

106 Attiecībā uz šī pamata trešo iebildumu *Chin Haur* uzskata, ka, neesot nekādiem citiem pierādījumiem, sniegtās ziņas bija jāuzskata par pieejamiem faktiem pamatregulas 18. panta 1. punkta izpratnē.

107 Šajā ziņā, kā Vispārējā tiesa it īpaši norāda pārsūdzētā sprieduma 86. un 142. punktā, ir jānorāda, pirmkārt, ka *Chin Haur* sniegtā informācija bija nepilnīga, pretrunīga un nepārbaudāma. Otrkārt, no šā sprieduma 95. un 100. punkta izriet, ka Padomei bija pietiekami daudz savstarpēji atbilstošu netiešu pierādījumu, lai secinātu, ka pastāvēja apiešanas prakse.

108 No tā izriet, ka prasības pirmajā instancē pirmā pamata otrās daļas trešais iebildums, kā arī visa prasība ir jānoraida kā nepamatoti.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

110 Tā kā *Maxcom*, Padome un Komisija ir lūguši piespriest *Chin Haur* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šim pēdējam spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā T-412/13, kas radušies gan pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedībā.

111 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

112 Tādējādi Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedībām lietās C-247/15 P un C-259/15 P, kā arī tiesvedību pirmajā instancē lietā T-412/13. Savukārt, ņemot vērā šā sprieduma 109. punktā minētās tiesību normas, tā kā Komisija lietā C-253/15 P ir lūgusi piespriest *Chin Haur* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šim pēdējam spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību lietā C-253/15 P.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu** *Chin Haur Indonesia*/**Padome (T-412/13, EU:T:2015:163);**

2) ***Chin Haur Indonesia PT*** **Vispārēja tiesā celto prasību atcelt tiesību aktu lietā T-412/13 noraidīt;**

3) ***Chin Haur Indonesia PT*** **sedz savus, kā arī atlīdzina** ***Maxcom Ltd*** **un Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus, kas radušies gan pirmajā instancē lietā T-412/13, gan apelācijas tiesvedībās;**

4) ***Chin Haur Indonesia PT*** **atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedību lietā C-253/15 P;**

5) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar apelācijas tiesvedībām lietās C-247/15 P un C-259/15 P, kā arī tiesvedību pirmajā instancē lietā T-412/13.**

[Paraksti]